

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 97 o P 000223 10 Rev
Brčko, 01.07.2011. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Kaurinović Damjana, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Nedić Srđana kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kojeg zastupa Pravobranilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, protiv tuženih : Republike Srpske – Republičke uprave za ...I. S., koju zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske sa sjedištem u B., T. Ž. iz V., M. K. iz B., koje zastupa punomoćnik M. M., advokat iz B. i J. M. iz S., koga zastupa punomoćnik M. O., advokat iz B., radi utvrđenja ništavosti rješenja i utvrđenja ništavosti ugovora o kupoprodaji, v. sp. 56.600,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja izjavljenoj protiv presude Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 097-0-GŽ-09-001052 od 07.10.2009. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 01.07.2011. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Revizija tužitelja se ODBIJA kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj P. 229/05-I od 04.02.2009. godine odlučeno je kako slijedi:

„

I

Tužba tužitelja BRČKO DISTRIKTA BIH, u odnosu na prvotuženu REPUBLIKU SRPSKU, se odbacuje.

II

Utvrđuje se da je ništav Kupoprodajni ugovor zaključen 07.05.2005. godine u Brčkom, između trećetuženog K. M. i četvrtetuženog M. J., što su trećetuženi i četvrtetuženi dužni priznati i trpjeti da se na temelju ove presude izvrši brisanje upisa na nekretninama označenim kao kč. br. 3101/4 „G. njiva“ u površini od 27.073 m², upisanih u Pl. 1234 KO S. D., a što po starom premjeru odgovara nekretnini označenoj kao kč. br. 1111/28 oranica „G.“ u površini od 28.300 m², upisanoj u zk. ul. 710 KO S. D., sa imena četvrtetuženog na ime drugotuženog.

Utvrđuje se da je ništav kupoprodajni ugovor zaključen 11.10.2002. godine u Brčkom, između drugotuženog Ž. T. i trećetuženog K. M., što su drugotuženi i trećetuženi dužni priznati i trpjeti da se na temelju ove presude izvrši brisanje upisa na nekretninama kao kč. br. 3101/4 „G. N.“ u površini od 27.073 m², upisanih u Pl. 1234 KO S. D., a što po starom premjeru odgovara nekretnini označenoj kao kč. br. 1111/28 oranica „G.“ u površini od 28.300 m², upisanoj u zk. ul. 710 KO S. D., sa imena trećetuženog na ime drugotuženog, sve u roku od 15 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

III

Obavezuju se tuženi Ž. T., K. M. I. M. J., da tužitelju BRČKO DISTRIKT BIH, na ime naknade troškova ovog postupka, isplate ukupan iznos od od 3.212,00 KM, sve u roku od 15 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja. „

Presudom Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 097-0-GŽ-09-001052 od 07.10.2009. godine odlučeno je kako slijedi :

„ I Žalba tužioca se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj P-229/05-I od 04.02.2009. godine u stavu prvom izreke, kojim je tužba tužioca u odnosu na prvotuženu Republiku Spsku odbačena, POTVRĐUJE.

II Žalba tuženih T. Ž., M. K. i J. M. se uvažava i prvostepena presuda u stavu drugom i trećem izreke PREINAČAVA, tako da se tužilac odbija sa zahtjevom za utvrđenje da su ništavi ugovori o kupoprodaji od 07.04.2005. godine i od 11.10.2002. godine i promjenu upisa u zk. ul. broj 710 k.o. S. D. i obavezuje se tužilac da tuženima T. Ž. i M. K. na ime naknade troškova parničnog postupka isplati iznos od 11.400,00 KM, a tuženom J. M. iznos od 17.191,00 KM u roku od 15 dana od dana prijema ove presude pod prijetnjom izvršenja. „

Protiv drugostepene presude, tužitelj je izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da revizionni sud reviziju prihvati i „pobijana presudu preinači i tužbeni zahtjev tužitelja usvoji i utvrdi da je ništavo rješenje republike Srpske – Republičke uprave za ...S. S. – Komisije za vraćanje nepokretnosti Brčko, br. 13-472-126/99 od 03.03.2000. godine kao i kupoprodajni ugovori zaključeni između : drugotuženog T. Ž. i trećetuženog M. K. od 11.10.2002. godine te trećetuženog M. K. i četvrtotuženog J. M. od 07.04.2005. godine te dozvoli uspostavu ranijeg zemljišnoknjižnog stanja na ime tužitelja Brčko distrikta BiH kao i da preinači odluku o troškovima postupka“.

Tuženi nisu odgovorili na reviziju.

Nakon što je na osnovu člana 39. stav 2. Stututa Brčko distrikta BiH („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 17/08) i člana 434. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 8/09 i 52/10) dopuštenost i blagovremenost revizije ispitana prema odredbama Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 5/00, 1/01, 6/02, 11/05 i 20/06, u daljem tekstu ZPP-a), a drugostepena presuda u granicama razloga navedenih u reviziji u skladu sa odredbom člana 313. istog zakona, reviziono vijeće ocjenjuje da je revizija dopuštena i blagovremena, ali da nije osnovana iz razloga koji slijede:

Predmet parnice je tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da sud utvrdi ništavim rješenje prvotuženog, odnosno rješenje prvostepenog organa Republičke uprave za ...S. S. – Komisije za vraćanje oduzete nepokretnosti Brčko, broj 13.472-126/99 od 03.03.2000. godine i utvrdi ništavim ugovore o kupoprodaji - ugovor zaključen dana 11.10.2002. godine, između drugotuženog T. Ž. i trećetuženog M. K. i ugovor zaključen dana 07.04.2005. godine, između trećetuženog M. K. i četvrtotuženog J. M..

Za osnov svoje deklaratorne tužbe, tužitelj se, u tužbi, prvostepenom postupku, žalbi a sada i u reviziji, pozvao na tačku 9. Konačne odluke Arbitražnog tribunala za spor oko međuentitetske granice u oblasti Brčko od 05.03.1999. godine, tačku 12. Aneksa Konačne arbitražne odluke od 18.08.1999. godine, odluku Visokog predstavnika za BiH od 30.03.2000. godine, Naloge i akte Supervizora za Brčko distrikt BiH od 29.01.2001. godine, od 16.04.2001. godine i 03.05.2002. godine, instrukciju Gradonačelnika Brčko distrikta BiH od 24.07.2002. godine, te odredbe preuzetog Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ, broj 29/07 – u daljem tekstu ZOO), koje uređuju razloge i pravne posljedice ništavosti ugovora.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu tužitelja, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužitelj temelji svoj zahtjev, činjeničnih tvrdnji i procesnopравnih prigovora kojima su se tuženi suprostavili tužbenom zahtjevu, a pozivajući se na rezultate rasprave, kako činjenično stanje utvrđeno u prvostepenoj presudi u suštini prikazuju obje strane:

da je rješenjem Republičke uprave za geodetske i imovinsko pravne poslove Srpsko Sarajevo – Komisije za vraćanje nepokretnosti Brčko, broj 13.472-126/99 od 03.03.2000. godine, zemljište označeno kao k.č. broj 1111/28 oranica „G. njiva“ u površini od 28.300 m², upisana u z.k. ul. br. 555 k.o. S. D., po katastru k.č. broj 3101/4 njiva 7 klase od 28.300 m², upisana u Pl. br. 115 k.o. S. D. kao državna svojina – korisnik OPDP „P.“ B., vraćeno drugotuženom, kao pravnom sljedbeniku ranijeg vlasnika,

da je vraćanje nepokretnosti izvršeno na osnovu odredaba Zakona o vraćanju oduzetih nepokretnosti („Službeni glasnik Republike Srpske“ , broj 21/96), koji zakon je odlukom Visokog predstavnika za BiH od 30.08.2000. godine („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 31/00) proglašen nevažećim, bez uticaja na sudske i administrativne odluke, akte i naloge donesene u skladu sa navedenim zakonom prije datuma donošenja odluke,

da u aktu Supervizora za Brčko distrikt BiH od 29.01.2001. godine, upućenom Gradonačelniku Brčko distrikta BiH stoji da su sva rješenja Komisije za restituciju Republike Srpske u odnosu na imovinu koja se nalazi južno od međuentitetske linije razdvajanja, odnosno na teritoriji pod jurisdikcijom Federacije BiH, nelegalna iz razloga nenadležnosti,

da je instrukcijom od 23.05.2002. godine Gradonačelnik Distrikta naložio Šefu Odjeljenja za Javni Registar Vlade Brčko distrikta BiH da poništi sva rješenja Komisije za restituciju Republike Srpske, kojima je izvršena restitucija zemljišta koje se nalazi južno od međuentitetske linije razdvajanja, odnosno na teritoriji pod jurisdikcijom Federacije BiH,

da je instrukcijom Gradonačelnika Distrikta od 24.07.2002. godine, stavljena van snage instrukcija od 23.05.2002. godine i naloženo Apelacionoj Komisiji Vlade Brčko distrikta BiH, da sva gore navedena rješenja Komisije za restituciju Republike Srpske, poništi po pravu nadzora u roku od tri dana ,

da je Apelaciona Komisija Vlade Brčko distrikta BiH, po pravu nadzora poništila sva sporna rješenja Komisije za vraćanje nepokretnosti

Brčko, osim predmetnog rješenja, čije utvrđenje ništavim tužitelj traži u ovoj parnici,

da je ugovorom zaključenim dana 11.10.2002. godine, drugotuženi T. Ž. nepokretnosti, koje su mu vraćene odlukom Komisije za vraćanje oduzetih nepokretnosti Brčko, prodao trećetuženom M. K., koji je iste, dana 07.04.2005. godine, ugovorom o kupoprodaji prenio na četvrtotuženog J. M. ,

prvostepeni sud je, cijeneći sve izvedene dokaze, tužbu u dijelu kojim je traženo da se utvrdi ništavim rješenje Komisije za vraćanje nepokretnosti Brčko, u odnosu na prvotuženu Republiku Srpsku odbacio, stoga što sud opšte nadležnosti nije ovlašten da u parničnom postupku ispituje zakonitost akta organa uprave, koji akt je donesen u upravnom postupku, po pravilima upravnog postupka, pa se i njegova zakonitost i pravilnost ispituje u upravnom postupku od strane, zakonom ovlaštenog organa, a sudska zaštita strankama nezadovoljnim konačnim upravnim aktom data je u mogućnosti vođenja upravnog spora, dok je kupoprodajne ugovore zaključene između drugo i trećetuženog i treće i četvrtotuženog utvrdio ništavim, nalazeći ispunjenim razloge ništavosti propisane odredbama člana 103. stav 1. u vezi sa članom 109. stav 1. preuzetog ZOO-a, konkretizujući razloge ništavosti kroz nesaglasnot navedenih kupoprodajnih ugovora sa imperativnim pravilima (propisima) sadržanim u tački 9. Konačne odluke Arbitražnog tribunala za spor oko međuentitetske granice u oblasti Brčko od 05.03.1999. godine, tački 12. Aneksa Konačne arbitražne odluke od 18.08.1999. godine, odluci Visokog predstavnika za BiH od 30.03.2000. godine, Nalozima i aktima Supervizora za Brčko distrikt BiH od 29.01.2001. godine, od 16.04.2001. godine i 03.05.2002. godine, te instrukciji Gradonačelnika Brčko distrikta BiH od 24.07.2002. godine.

Povodom blagovremene žalbe tužitelja i žalbi drugo, treće i četvrtotuženog, drugostepeni sud je na sjednici vijeća održanoj dana 07.10.2009. godine, žalbu tužitelja odbio kao neosnovanu i odluku o odbacivanju tužbe prema prvotuženoj Republici Srpskoj zbog nenadležnosti (stav I izreke prvostepene presude) potvrdio, prihvatajući obrazloženje prvostepenog suda o pravnom putu ispitivanja zakonitosti i pravilnosti upravnih akata, dok je, smatrajući kontradiktornim utvrđenje ništavnim ugovora o kupoprodaji između drugotuženog i trećetuženog i trećetuženog i četvrtotuženog sa odlukom da sud u parničnom postupku nije nadležan da ispituje pravilnost i zakonitost upravnih akata, prvostepenu presudu, uvažavanjem žalbi tuženih, u tom dijelu (stav II izreke prvostepene presude) preinačio, odbijajući tužbeni zahtjev za

utvrđenje ništavim ugovora o kupoprodaji i uspostavu ranijeg zemljišnoknjižnog stanja.

Za odluku o preinačenju prvostepene presude u dijelu kojim je traženo utvrđenje ništavim kupoprodajnih ugovora, drugostepeni sud je dao jasne i dovoljne razloge, koje ovaj sud u cijelosti prihvaća, jer u situaciji, kako to u obrazloženju drugostepene presude navodi žalbeni sud, ako rješenje prvostepenog organa uprave kojim je izvršena restitucija nepokretnosti prvotuženom i dalje egzistira, odnosno ako ovaj sud, kao sud opšte nadležnosti nije ovlašten da po pravilima parničnog postupka preispituje zakonitost i pravilnost takvog rješenja, nisu ispunjeni ni uslovi da se ugovor koji je drugotuženi zaključio sa trećetuženim, a nakon toga i ugovor koji je trećetuženi zaključio sa četvrtetuženim, utvrde ništavim. Ovo stoga jer, navedeni ugovori striktno gledano u postojećoj pravnoj i činjeničnoj situaciji nisu protivni prinudnim propisima, javnom poretku ni dobrim običajima (čl. 103. preuzetog ZOO-a), a niti tački 9. Konačne odluke Arbitražnog tribunala za spor oko međuentitetske granice u oblasti Brčko od 05.03.1999. godine, tački 12. Aneksa Konačne arbitražne odluke od 18.08.1999. godine, odluci Visokog predstavnika za BiH od 30.03.2000. godine, Nalozima i aktima Supervizora za Brčko distrikt BiH od 29.01.2001. godine, od 16.04.2001. godine i 03.05.2002. godine, instrukciji Gradonačelnika Brčko distrikta BiH od 24.07.2002. godine, kako to pogrešno smatra prvostepeni sud. Naime, pravila sadržana u tim odlukama i aktima, koja u hijerarhiji pravnih akata imaju supremaciju i u svakom slučaju predstavljaju prinudne (imperativne) propise, mogu biti razlog za osporavanje zakonitosti i pravilnosti upravnog akta čije utvrđenje ništavim traži tužitelj u ovoj parnici, ali u, zakonom propisanom postupku i od strane nadležnog organa (drugostepenog upravnog organa i upravnog suda).

Pozivanje u reviziji i na odredbu člana 8. stav 5. i stav 6. Statuta Brčko distrikta BiH, koja propisuje šta predstavlja javnu imovinu Distrikta, ko je nadležan da njome upravlja i provodi postupak privatizacije, imajući u vidu momenat donošenja u ovoj parnici osporavanog rješenja i momenat stupanja na snagu Statuta Distrikta, kao najvišeg pravnog akta Brčko distrikta BiH, i da se ovaj sud mogao upustiti u ispitivanje zakonitosti i pravilnosti upravnog akta ne bi predstavljao razlog za njegovo stavljanje van snage, a ni razlog ništavosti ugovora o kupoprodaji, obzirom da je u momentu uspostave Brčko distrikta BiH i zaključenja istih predmetno zemljište bilo u privatnom vlasništvu, a ne javna imovina Distrikta.

Revident neosnovano pobija pravosnažnu odluku Apelacionog suda i navodom da „predmetno rješenje predstavlja akt raspolaganja društvenom imovinom od strane nenadležnog organa te se u imovinskopравnom sporu

pred redovnim sudom opšte nadležnosti valjanost akta raspolaganja nekretninom kao i kasnijih ugovora o raspolaganju istom, prosuđuje prema odredbi čl. 103. u vezi a čl. 49. odn. 51. ZOO“.

Ostajući pri razlozima koje su i prvostepeni i drugostepeni sud dali vazano za nenadležnost suda da u parničnom postupku ispituje zakonitost i pravilnost upravnog akta, odnosno kod stava da je jedini pravni put za osporavanje prvostepenog rješenja organa uprave upravni postupak, odnosno mogućnost pobijanja konačnog upravnog akta u upravnom sporu, ovdje treba odgovoriti i na ovaj navod revidenta. Naime, predmetni akt prvostepenog organa uprave Republičke uprave za ...Republike Srpske donijet je na osnovu naprijed navedenog Zakona o vraćanju oduzetih nepokretnosti, koji uređuje način i uslove vraćanja u vlasništvo ranijim vlasnicima, odnosno njihovim pravnim sljedbenicima, nepokretnosti koje su im prinudno oduzete u korist državnog (društvenog) vlasništva po nekom od (zakonom propisanih) pravnih osnova, kao i nepokretnosti koje su prinudno oduzete bez pravnog osnova, a osobama koje ispunjavaju zakonom propisane uslove, ako u konkretnom slučaju nije moguća fizička restitucija (iste ili jednake - slične nepokretnosti), ostvarivanje prava na restituciju propisuje kroz dobijanje novčanog ekvivalenta u vrijednosti oduzete imovine. Navedeni zakon osim što sadrži materijalno pravne odredbe, propisuje postupak restitucije, odnosno nadležnost za odlučivanje o stavljenom zahtjevu i uspostavlja (kao i u drugim upravnim stvarima) dvostепенost upravnog postupka pokrenutog radi vraćanja oduzete imovine. Da bi sud bio nadležan da po pravilima parničnog postupka, saglasno odredbi člana 1. ZPP-a raspravlja i odlučuje, odnosno da bi bio stvarno nadležan sud opšte nadležnosti, a ne organ uprave (odnosno upravni sud), potrebno je da spor proizlazi iz osobnih i obiteljskih, radnih, odnosno imovinskih i drugih građanskopravnih odnosa fizičkih i pravnih osoba. Dakle, kako to revident navodi, potrebno je da se radi o aktu raspolaganja nekim imovinskih pravom, u konkretnom slučaju aktu raspolaganja društvenom imovinom. Međutim, kako rješenje, čije utvrđenje ništavosti u ovoj parnici želi ostvariti revident, predstavlja upravni akt (prvostepenog upravnog organa – Komisije za vraćanje oduzete nepokretnosti Brčko), čija se zakonitost i pravilnost (jedino) može preispitivati u upravnom postupku, a konačna odluka (drugostepenog) upravnog organa u upravnosudskom sporu, te kako ostvarivanje prava po osnovu gore pomenutog Zakona o vraćanju oduzetih nepokretnosti, ne predstavlja akt raspolaganja društvenom imovinom, nego akt vraćanja oduzete imovine saglasno materijalnopravnim i procesnopravnim uslovima sadržanim u zakonskim odredbama, jasno je da i ovakvi navodi revidenta nisu utemeljeni.

Bitnu povredu odredaba parničnog postupka revident konkretizira u povredi odredbe člana 434. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, br. 8/09- u daljem tekstu novi ZPP), jer kako to smatra revident, odredba člana 39. stav 2. Statuta Brčko distrikta BiH, na koju se drugostepeni sud pozvao, ne daje ovlaštenje niti pravo izbora procesnog zakona na kojem će sud temeljiti svoju odluku i da je žalbeni sud, o primijeni materijalnog prava trebao voditi računa po službenoj dužnosti, u skladu sa odredbom člana 330. novog ZPP-a, a što je „znatno uticalo na zakonitost i pravilnost donesene presude“.

I ovaj revizioni prigovor, reviziono vijeće smatra neosnovanim, jer odredba člana 39. stav 2. Statuta Brčko distrikta BiH, propisuje da zakoni i propisi Distrikta ne mogu da imaju retroaktivno (povratno) dejstvo. Međutim, u izuzetnim slučajevima, odredbe zakona mogu imati retroaktivno dejstvo, pod uslovom da se ne ukida ili ne umanjuje nijedno već stečeno privatno pravo fizičke ili pravne osobe (ili osobe koja nastupa u privatnom svojstvu), da je vremenski period na koji se zakon primijenjuje razuman i da skupština, dakle, zakonodavac zaključi da postoji uvjerljiv javni interes da odredba ima retroaktivno dejstvo.

Odredbom člana 434. stav 1. novog ZPP-a, koji je stupio na snagu 31.03.2009. godine propisano da, ako je prije stupanja na snagu ovog zakona donesena prvostepena odluka kojom se postupak pred Osnovnim sudom završava, dalji postupak sprovede se po odredbama ovog zakona. Ne ulazeći u to da li je u odredbi stava 1. člana 434. novog ZPP-a prilikom pisanja zakonskog teksta učinjena očigledna pogreška (kod riječi „ovog“, a što se da zaključiti sistematskim tumačenjem prijelaznih i završnih odredaba, a naročito odredaba stavova 2. i 3. istog člana), drugostepeni sud je pravilno, pozivajući se na odredbu Statuta koja izričito zabranjuje povratno dejstvo zakona i izuzetke i uslove za povratnu primjenu (samo) nekih odredaba zakona, pravilnost i zakonitost prvostepene presude ispitao u granicama procesnog parničnog zakona koji je u Brčko distriktu BiH važio do 31.03.2009. godine. Razlog ovakvog postupanja, kako u postupku odlučivanja o osnovanosti izjavljene žalbe na presudu prvostepenog suda donesenu prije stupanja na snagu novog ZPP-a, tako u postupku ispitivanja osnovanosti revizije kao vanrednog pravnog lijeka, kojom se pobija zakonitost i pravilnost pravosnažne presude u postupku u kojem je prvostepena presuda donesena prije stupanja na snagu novog ZPP-a, svakako treba vidjeti u imperativu primjene odredbe člana 39. stav 2. Statuta Brčko distrikta BiH, odnosno u dosljednom poštovanju jednog od najvažnijih postulata pravne države, načela vremenskog važenja zakona, koji bi primjenom novog ZPP-a prilikom ispitivanja pravilnosti presude donesene prije 31.3.2009. godine (a tako i ispitivanja pravosnažne presude povodom revizije), u svakom slučaju bio povrijeđen i imao bi direktni odraz

kroz ukidanje ili umanjeње nekog već stećenog prava, u ovom slučaju dejstvo bi se protezalo na stranke u postupku (tako i u pravnom shvatanju Apelacionog suda Brčko distrikta BiH br. Su-09-244 od 13.05.2009. godine).

Osim toga, nelogičan je navod da bi, ispitivanjem pravilnosti primijene materijalnog prava po službenoj dužnosti, drugostepeni sud donio drugačiju odluku o pravilnosti stava II izreke prvostepene presude, odnosno o pravilnosti odluke kojom je prvostepeni sud utvrdio ništavim kupoprodajne ugovore zaključene između drugo i trećetuženog i treće i četvrtotuženog. Ovo stoga što je drugostepeni sud pravilnost primijene materijalnog prava tog dijela prvostepene presude ispitao povodom žalbe tuženih, koji su žalbu izjavili protiv tog dijela prvostepene presude i iz razloga pogrešne primijene materijalnog prava. Dakle, drugostepeni sud je ispitivao pravilnost primijene materijalnog prava u odnosu na odluku o utvrđenju ništavim kupoprodajnih ugovora, a to što tužitelj, smatrajući da će drugostepeni sud po službenoj dužnosti ispitati primijenu materijalnog prava na ovaj dio odluke prvostepenog suda, nije izjavio žalbu iz razloga pogrešne primijene materijalnog prava, nije uticalo na odluku drugostepenog suda. Materijalno pravo na činjenice utvrđene tokom postupka, sud primijenjuje po vlastitoj (slobodnoj) ocjeni i nije vezan pravnim osnovom tužbe, niti za navode tužbe u pogledu materijalnog prava (jedno od osnovnih ovlaštenja suda), a ako tužitelj i dalje smatra da je to što drugostepeni sud nije ispitivao pravilnost primijene materijalnog prava po službenoj dužnosti imalo uticaja na odluku o preinačenju prvostepene presude u dijelu kojim su utvrđeni ništavi ugovori o kupoprodaji, razlog bi mogao potražiti u propustu zakonskog zastupnika tužitelja (kao kvalifikovanog zastupnika pred sudom) da žalbu izjavi i iz tog žalbenog razloga.

U konačnom, imajući u vidu da je prvostepeni sud, kod donošenja svoje odluke o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja, cijenio rješenje Zemljišnoknjižnog ureda br. DN-1156/2001 od 18.02.2002. godine (koje rješenje se nalazi u spisu predmeta) na osnovu kojeg je i izvršena uknjižba prava vlasništva na ime T. Ž., reviziono vijeće ne vidi razlog zbog čega se revident u reviziji poziva na ovaj dokaz. Pri tome, imajući u vidu sve prehodno navedeno, takav dokaz svakako ne može dovesti do drugačije odluke u ovoj parnici.

Kod iznesenog, da je drugostepeni sud pravilno u granicama propisanim parničnim procesnim zakonom koji je bio na snazi do 31.03.2009. godine ispitao zakonitost i pravilnost prvostepene presude, da je pravilnog stava da sud opšte nadležnosti nema ovlaštenja da u parničnom postupku utvrđuje ništavim rješenje Komisije za vraćanje

nepokretnosti Brčko, koje rješenje predstavlja upravni akt prvostepenog upravnog organa i čija se zakonitost i pravilnost preispituje u upravnom postupku, odnosno upravnosudskom sporu, da razlozi na koje se revident pozivao tokom cijelog postupka, pa i u reviziji, u konkretnom slučaju mogu biti osnov za stavljanje van snage upravnog akta (što nije u nadležnosti parničnog suda) i da ugovori o kupoprodaji, sve dok egzistira navedeno rješenje nisu nesaglasni odredbi člana 103. ZOO-a, dakle, kako nisu ostvareni istaknuti revizioni razlozi pogrešne primjene materijalnog prava i bitne povrede odredaba parničnog postupka, niti su u postupku pred nižestepenim sudovima počinjene one bitne procesne povrede na koje sud pazi po službenoj dužnosti, radi čega je valjalo reviziju, kao neosnovanu odbiti na osnovu člana 320. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 5/00, 1/01, 6/02, 11/05 i 20/06)

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Damjan Kaurinović